

Henseende ikke nogen Uoverensstemmelse i Udvalget, og det fremgaaer, som man let vil see af hvad der anføres Spalte 408, at Forsætningen før, at den saakaldte private Klagers Samtykke skulde indhentes, var den, at han var forurettet. I Betænkningen Spalte 408 staaer der nemlig: „Forsaaendts Sagen er reist efter en privat Mand, den Forurettedes, Beggjæring, bør Sagen dog formeentlig ikke kunne hæves uden dennes Samtykke“, og det, jeg har sagt — og min ærede Sidemand (Ville) og den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 3die Valgfreds (Fjeddersen) maae i den Henseende have misforstaaet mig — var jo kun det, at man nu vil give en privat Mand Ret til at have Indflydelse paa, om en Sag skal fremmes eller ikke, uden Hensyn til om han er forurettet eller ikke, medens Thinget i forrige Session saavel som ved anden Behandling gik ud fra, at Klageren var eller skulde være forurettet for at have en saadan Ret. Naar min ærede Sidemand har gjentaget, at naar Sagen var reist, var den allerede fremdragen for Offentligheden, Bladenes Referenter havde havt Leilighed til at gjøre dens Bekjendtskab og bringe Historien videre, saa kan dette ganske vist være Tilfældet, skjøndt ikke dog i det Omfang, som naar Sagen føres videre; men Sagen kan ogsaa juridisk siges at være reist, uden at den behøver at være bragt frem for Offentligheden og Dagbladenes Referenter, som det synes at have været min ærede Naboes Mening, at den altid maatte.

Fscherning: Det var omtrent det Samme, jeg vilde bemærke. Hvad jeg har imod dette Endringsforslag, er, at det — Gud veed hvorfor — forvejler den Mand, som paastaer at være forurettet, med den, der er Klager, og som man ikke skal give Herredømme over Sagen; thi naar man veed, at man kan lade en Sag forfølge, saa langt man vil, bliver en Mand let Angiver, hvor han helst skulde holde sig borte; det er ikke rigtigt at komme ind paa denne Vet, som tilsthynder Folk til at vække Skandale og til at gjøre de Folk meest Fortræd, som selv helst ønskede, at Sagen stod hen. Vi talte forrige Aar saameget om dette Spørgsmaal, at jeg ikke atter skal komme ind derpaa;

men jeg skal blot bemærke, at dette Endringsforslag gaaer imod, hvad vi vedtoges ifjor.

S. Sage: Jeg lægger ikke stor Vægt paa, om Endringsforslaget vedtages eller ei, men skal dog henstille, om ikke Dommeren kommer i en falsk Stilling, naar han ikke har Myndighed til at hæve Sagen. Da han kan bestemme, hvorvidt han vil begynde Sagen eller ikke, maa han saa ikke under Sagens videre Gang ogsaa have Myndighed til at lade den falde? Ellers vil han komme i en falsk Stilling overfor den private Klager, der skal kunne tvinge Dommeren til at affige Dom i Sagen, efterat han har erklæret, at den bør hæves — og at tvinge ham hertil, vil da blive det Samme som at fremkalde en Frisindelsesdom — og det uagtet man tillægger Dommeren en Myndighed til at hæve en Sag ligeoverfor Politidirektøren. Garantien for, at Dommeren ikke vil misbruge sin Myndighed, ligger i denne Sag, som i enhver anden, deri, at han beslutter i offentlig Ret. Det skulde dog være mærkeligt, om en Dommer, naar en Sag først er begyndt, skulde vise sig hensynsløs eller partisk ved at hæve den; man kan derfor trostlig overlade ham den omhandlede Myndighed. Men, som sagt, jeg lægger ikke stor Vægt derpaa.

Da Ingen videre begjærede Ordet, gik man til Afstemning, hvorved

1) Forslag af Ville, Feddersen, Thune, Ankjær, Jessen, Dresing, Gammeltoft, Brun, Alee, Jacobsen, Hegermann-Lindencrone, Fallesen, H. H. Kayser, C. S. Kayser og Krogh:

I § 17, første Affnit, sidste Rinde, rettes Ordet „Klager“ til „Mand“, hvorefter Punktum forandres til Komma, og der tilføies:

„dog at denne Sidste, saafremt Sagen angaaer Myndigheds Misbrug af Politiets Personale, deri samtykker.“

forfæstedes først med 30 Stemmer mod 27, og ved et derpaa følgende Navneopraab blev det, som af nedenstaaende Liste vil sees, forkastet med 35 St. mod 32.